

1 ПОЧАТОК НОВОГО

«Час від часу кубічний сантиметр шансу з'являється перед очима кожного з нас, незалежно від того, воїни ми чи ні. Різниця між звичайною людиною і воїном полягає лише в тому, що воїн знає про цей кубічний сантиметр шансу і знає, що одне із завдань воїна — бути завжди наготові, завжди чекати».

— Карлос Кастанеда

Я ще ніколи в житті не відчував такого болю. З моєї правої руки пульсувала кров, забризкуючи мою білосніжну сорочку. Це був ранок понеділка, і в моїй голові гвіздком стирчала лише одна думка: це не найкращий день, щоб померти.

Лежачи нерухомо у своїй машині, я був вражений навколишньою тишею. У вантажівці, яка щойно в мене вїхала, ніхто навіть не ворушився. Свідки, що зібралися на місці події, виглядали нажаханими. А транспортний рух на дорозі повністю завмер. Усе, що я міг чути, — це шелест листя на деревах, що вишикувалися вздовж дороги.

До мене підбігли двоє перехожих, сповіщаючи, що допомога вже близько і що мені краще не ворушитись. Один із них схопив мою руку і почав молитися: «Господи, допоможи цьому чоловікові. Прошу, захисти його». За кілька хвилин місце аварії оточила кавалькада карет «швидкої допомоги», пожежних і патрульних машин з увімкненими сиренами. Здавалося, що то була вповільнена зйомка — все, що відбувалося, прокручувалося дуже повільно. Коли рятувальники почали методично виконувати свою роботу — демонструючи граційну спритність в екстремальних умовах, — мене охопило дивне відчуття умиротворення. Я ніби був стороннім спостерігачем і дивився на все це звідкись згори.

Наступне, що я пригадую, — як прокинувся в лікарняній палаті, де пахло свіжими лимонами та хлоркою. Ніколи не забуду цього запаху. Моє тіло було перебинтоване, а обидві ноги — в гіпсі. Руки майже скрізь були вкриті синцями.

— Містере Валентайн! — привітала мене гарненька молода медсестричка. — Не можу повірити, що ви прокинулись! Зараз я викличу лікаря, — сказала вона, гарячково набираючи номер на встановленому біля мого ліжка телефоні внутрішнього зв'язку.

Коли вона поклала слухавку, я прохрипів:

— Кличте мене Джеком, — я намагався поводитися невимушено у такій серйозній ситуації. — Де я?

— Ви у шпиталі Лейкв'ю, Джеку. Це відділ реанімації. Минулого тижня ви потрапили в жахливу аварію. Щиро кажучи, вам дуже пощастило, що ви взагалі залишилися живим.

— А я живий? — несміливо запитав я.

— Авжеж, — відповіла медсестра з натягнутою усмішкою, розглядаючи медичну карту, що була прикріплена в ногах

до мого ліжка. — У вашу машину ввігналася вантажівка, після чого ви впали у кому. Парамедики, які вас сюди привезли, не могли повірити, що ви вижили в цій аварії. Та хай там як, наразі єдине, що має вас турбувати, аби загоїлися ці жахливі рани і зрослися зламані ноги. Усе буде гаразд — я вже казала, вам неймовірно поталанило.

Талан — це слово я ніколи із собою не пов'язував, проте за цих обставин із нею важко було не погодитись. Мені пощастило залишитися живим.

— А чому в цій палаті нікого немає? — поцікавився я, роззираючись навколо. — Якась компанія мені зараз не завадила б.

— Ви лише кілька хвилин тому прийшли до тями, Джеку. Розслабтесь і подихайте спокійно. Не рухайтесь. Лікар ось-ось прийде, він дуже за вас хвилювався.

День спливав, а мене весь цей час оглядали, заспокоювали та підбадьорювали нескінченні потоки лікарів і медсестер, тож я почав повною мірою усвідомлювати, якою серйозною була та аварія. Водій вантажівки загинув на місці, і мій лікар відверто зізнався, що й не сподівався на моє опритомнення. «У моїй практиці ще не було подібних випадків», — безапеляційно заявив він.

У мене ж було відчуття, що все це сталося невинно. Усе має якусь причину, в житті не буває несподіванок — упевнений, що ви вже чули про це колись. Однак тепер я особисто пересвідчився у тому, що наш дивовижний всесвіт не лише сповнений розуму, але й дуже дружній до нас. Цей світ хоче, щоб ми прожили довге

життя. Він хоче, щоб ми були щасливими. І хоче бачити нас переможцями.

Тихий внутрішній голос (уперше я почув його у цій лікарняній палаті, але й надалі він заспокоюватиме мене у найскладніших і найнебезпечніших ситуаціях) нашіптував мені, що зараз має статися щось дуже значуще і що те, що станеться зі мною в наступних кілька днів і тижнів, не лише докорінно змінить моє життя, а й вплине на життя багатьох інших людей. Він сказав мені, що все найкраще чекає на мене попереду.

Гадаю, більшість із нас просто не чуєть цього тихого, але мудрого внутрішнього голосу. Глибоко всередині нас, у наших душах ховаються відповіді на всі найважливіші питання. Кожен із нас знає про себе всю правду і те, що потрібно зробити, аби покращити своє життя. На жаль, більшість із нас втратили зв'язок із цим природним джерелом чистої мудрості через надмірну кількість життєвих перешкод і хаос, що панує навколо. Але я думаю, що коли ми отримуємо час для тиші, спокою та усамітнення, голос правди починає звучати. І що більше я дослухався до його порад, то кращим ставало моє життя.

Було вже пів на десяту вечора, коли санітар вкотив до моєї палати ще одного пацієнта. Я зрадів товариству й одразу підвів голову, щоб бодай мигцем поглянути на свого нового сусіда. Це був чоловік похилого віку, певно, років сімдесяти п'яти. Він мав густу сиву шевелюру, зачесану назад у стильний спосіб, а коричневі цятки на його обличчі свідчили про довгий час перебування на сонці. Хворобливий вигляд цього чоловіка й утруднене дихання вказували на тяжку хворобу. Також я помітив, що йому щось докучає, — він, не розплющуючи очей, стиха застогнав, коли санітар допоміг йому перебратися на ліжку.